

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR CINC NENS I JO

Són quarts de set del matí i, per dir-ho mesuradament, no és el meu moment preferit del dia. Fa una hora llarga que m'he llevat i no crec que hagi dormit més de quatre hores. Però no pateixo pas; tinc un pla infal·libre per recuperar la son. És un pla que fa un parell d'anys no m'hauria passat pel cap: penso clapar les dues hores de viatge que m'esperen. Sí, ja sé que a primer cop d'ull sembla un pla ben lògic, però és que vosaltres no sabeu la mala estona que em provocava pujar a un avió fins no fa gaire. Entre el mareig, la suor freda i la claustrofòbia, em passava tot el viatge comptant els minuts, incapaç de tancar els ulls ni que fos una estoneta. Sort que la necessitat ha fet que aquest pànic escènic hagi passat a la història. No hi ha res com agafar divuit avions des del començament de l'any per acabar acostumat-te al que abans era una experiència traumàtica.

Aquí em teniu, doncs, assegut a primera fila, disposat a somiar amb els angelets fins i tot abans que l'hostessa tanqui la porta. Estic agafant la posició quan un pare i un nen de quatre anys em demanen de passar. Pel que sembla són els meus veïns de filera. Un instant més tard, amb els ulls ja tancats, noto que algú m'estira els cabells. Em giro empenyat però no puc dir res. És un nen de tres anys que m'ha tocat just al darrere i que ara mateix, dret damunt el seient, necessita jugar amb mi perquè sa mare està enfeïnada canviant els bolquers de la filla petita.

No m'ho puc creure! Tinc tres nens de menys de cinc anys a menys d'un metre de distància i m'acompanyaran les dues llargues hores de vol que m'esperen. Miro enrere per si veig algun seient lliure, encara que sigui a la fila 28, i just quan ho faig m'adono que al costat del passadís, a la mateixa altura que jo, hi ha una parella amb dos bessons que no deuen tenir més de tres anys.

Us estalviaré els detalls del viatge per no esgarriar-vos: els crits, les coces al seient, els plors per mal d'orella, les glopades, les baralles fraternals resoltes a plantofades... Només us diré que quan vaig poder sortir d'aquell infern gairebé faig com el papa i m'agenollo en sòl britànic per fer-li un petó. No havia dormit gens, és veritat, però a casa m'esperava un silenci reparador.*

LLUÍS GAVALDRÀ
Cantant

AIXÍ FA DE PARE

XAVIER BERTRAL

FRANCISCO CASTRO “COSTA ACCEPTAR QUE CREIXIN”

FRANCESCO RYTEU

El meu fill tenia 11 anys quan vam començar a veure que a l'àvia li passava alguna cosa. Abans que la neuròloga hi posés l'etiqueta d'Alzheimer, ja era obvi que patia la malaltia. No oblidaré mai el dia que em va mirar als ulls, molt endins, i em va preguntar molt seriosa qui era jo. Va ser un cop demolidor.

Com ho va viure el teu fill?

Ho va anar vivint al mateix temps que jo. Sempre va ser molt madur i en vam parlar des del primer moment, del que li passava a l'àvia. Ho va portar bé, amb enteresa i amb complicitat mútua. Ell m'acompanyava a dinar a casa dels avis un cop per setmana. He vist que molts pares tendeixen a amagar als fills coses que els puguin fer patir. Jo no vaig amagar mai res al meu fill. Tampoc sé si hauria sabut fer-ho. A més, em sentia força serè i això el devia tranquil·litzar. Quan va morir la mare sí que em vaig enfonsar i ell hi era. I vaig plorar amb ell al costat. És una

cosa que, de tant en tant, encara em pot passar.

¿Hi ha res que t'agradi recordar d'aquells temps?

Si m'hagués de quedar amb alguna cosa de la malaltia de la mare serien els petons. Els malalts d'Alzheimer es tornen incapaçs de fer-ho gairebé tot però, per algun motiu, continuen sent molt receptius a les mostres d'afecte, i per tant a les carícies i petons.

Què et costa encara com a pare?

Moltes coses. Acceptar que creixin i se'n vagin de casa –encara que intento que no se'm noti–, no preocupar-me quan el gran surt i torna a les tantes o se'n va a viatjar pel món –encara que intento que no se'm noti–, posar-me seriós quan m'he de posar seriós –encara que també intento que no se'm noti gaire.

De què has parlat últimament amb els fills?

Escriptor i editor galleg i pare del Pablo i la Naia, de 22 i 9 anys. Publica 'Em deia Simbad' (Tàndem i Algar) amb il·lustracions de Bartomeu Seguí, una història commovedora i divertida d'un nen de 10 anys i el seu avi amb Alzheimer

Cada dia parlem de mil coses que em deixen amb la boca oberta. El Pablo està acabant la carrera de medicina i, com jo, és molt apassionat en els debats. Fem grans tertúlies en què aprenc a qüestionar-me moltes coses. Crec que et vas tornant vell quan deixes de qüestionar-te els teus valors i principis. Per això m'agrada parlar-hi, sempre m'acaba mostrant una altra perspectiva de les coses.

I la petita?

És una artista, un bitxo energètic que no para mai. Com jo, viu en un món de ficció, però al mateix temps és increïblement racional. Té respostes per a tot. Tots dos són una font de saviesa. Mira, quan algú em recorda els premis que he guanyat, les traduccions que s'han fet dels meus llibres, el reconeixement professional que he rebut com a editor, acostumo a respondre que els dos premis de veritat que m'ha donat la vida són els fills.

Què et queda de la teva mare a la vida?

Ella era carnissera, una dona proletària del barri de Teis, a Vigo. Era una gran treballadora que cada dia s'aixecava ben d'hora. Tot això no ho he oblidat i cada dia em sento més proletari. Ho soc per ella. Me'n sento orgullós. Era la persona més generosa que he conegut mai. Soc un desastre amb els diners per culpa seva. I m'encanta ser així. Els diners hi són per gastar-te'ls amb alegria amb la gent que t'estimes, no?*

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
i Ruth Marigot
LLENGUA Albert Pla

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat